

Doby János

Dolgom – csak odáig

Stúdium a cinteremben

Egy szúnyogtetem
a borostyánkockában . . .
– akár élhetne is,
bár csak múmia.
De annak tökéletes.

E fajtám- s nemembéli,
ki jóformán ki sem hült,
tették a plasztikzsákba:
a szemfedőt felhajtva,
fénylik a homloka.

Semmi kétség, a nyirok
s a plombált zsák
belsején gyöngyöző,
lecsapódott pára
belőle szállt ki

– s a terem pislá fénye
a cseppecskékből,
az elléfényben, ívelő
pártaként, mécsket gyújt
a homlokredőkön.

Úgy tetszik nekem,
a leplet visszahajtva
s a földél zárultán
is marad az arc
harmatglóriája:

a pirinyó égők
mint anóditelepre,
hagyatkoznak a
foszló zsigerekre.

A körülmények – szenvtelen,
vagy tárgyyszerű – érzékelése
stúdium nekem, a Jövőre . . .,
hogy oldódjék bennem a félelem,

bár, látom – gyatra közeg
a légmentes zsák.
Nem borostyánkocka.
És – csaknem irigylem
a szúnyogmúmiát.

Mint fagytól a virágot,
rejt a fólia,
míg a nukleinsav bomlása, a gáz
oszolván: ényészve
váltok új formát –
leszek begónia,

vagy valami más . . .
Hisz, ezer a változat –
ha a gyökerek
molekula-manói
újra fényre hoznak . . .
– hát, el ne égessetek!

Dolgom a halállal
semmi; csak odáig
éljutni . . . – A horkanásig.